

ler sig praktisk. Sagen er den, at hvis Fleertallets Forslag om at optage Landstingets Tilføielse ikke finder Anklang her i Thinget, vil Børnepligtsloven ikke komme ud. Det har den ærede Minister erklæret, og de ærede Medlemmer af Landstinget i Fællesudvalget have paa Landstingets Vegne ligeledes erklæret, at Loven ikke vil blive vedtagen uden denne Bestemmelse. Hvis vi nu ikke ville gaae ind paa den, hvilke Bestemmelser beholde vi da istedetfor? Vi beholde da Bestemmelserne i den nugældende Børnepligtslovs § 28, der lyde saaledes: „Nummerbytning kan stee enten paa Sessjonen eller for vedkommende Troppeafdeling, naar den Mand, der ved Bytningen erholder det lavere Nummer, af Sessjonen eller Troppeafdelingen erkjendes at have de Egenstaber, som udfordres for at kunne stilles for en Anden.“ Hvilke ere da de Betingelser, der udfordres for at kunne stilles for en Anden? Det er for det Første den samme Betingelse, som her er foreslaaet, idet det hedder: „Han maa ei alene ikke have udstaaet nogen Straf, der gjør ham uærdig til Krigstjenesten, men forsaavidt han i Nullen har Vedtegning om at være straffet ved Dom, maa han godt gjøre, at han ikke er dømt for nogen i den offentlige Mening vanærende Handling.“ Der næst fordres der, at han i ethvert Fald maa fremlægge: „fyldestgjørende Beviis for godt Forhold“, og endelig hedder det, at ordentligviis maa ingen gift Mand antages som Stillingmand. De Herrer ville saaledes see, at hvis Fleertallets Forslag ikke vedtages, vil kun Følgen blive den, at den samme Bestemmelse, som her er foreslaaet, vedbliver at gjælde plus det, at Vedkommende skal staae fyldestgjørende Beviis for godt Forhold, plus det, at han ikke maa være gift. Det er altsaa saa langt fra, at man, ved at forkaste Fleertallets Forslag, paa dette Omraade opnaaer noget Gode, at tværtimod en Indskrænkning vil finde Sted, større end det, her er foreslaaet. Jeg tillader mig nu at henstille til det høit-

ærede Thing, om det vil være rigtigt, fordi man ikke paa dette Punkt tilfulde kan faae sin Villie igjennem, at forkaste hele Loven; thi derom ere Alle enige, at Loven ikke vil komme ud, hvis vi ikke vedtage denne Bestemmelse. Jeg skal ikke gaae vidtløftigt ind paa denne Lovs Fortrin, som jeg tidligere har havt Leilighed til at fremstille; men det troer jeg at kunne sige, at Loven af de Allerfleste erkjendes at være bedre end den nugældende Børnepligtslov, og at den navnlig vil have overordentlig Betydning for Søværnets Vedkommende. Jeg vil nævne de Herrer et Exempel, der viser, hvor stor Indflydelse den vil faae i denne Henseende. Der findes nu blandt dem, der egentlig ere Børnepligtige til Hæren, en stor Mængde, som farer tilføes under det, man kalder Interimspatent. Disse Folk, der slet ikke ere Søværnepligten undergivne, alle disse Folk ville, hvis denne Lov kommer ud, komme ind under Søværnepligten, og det er ikke saa, det er flere Tusinder. At disse unge Mennesker kunne indkaldes, vil have tilfølg, at gamle, gifte Matroser kunne blive frie for Indkaldelse, og det vil altsaa blive af overordentlig stor Betydning for en stor Mængde Familiefædre, om denne Lov gaaer igjennem. Det er bekendt, at der i Loven er taget saadanne Bestemmelser, at man kan anvende enhver Mand efter hans Brugbarhed, saaledes at man altsaa, naar en Mand er stillet til at være Læge, Dyrlæge, Regnskabsfører osv. osv., efter Lovforslaget vil kunne benytte ham til det, hvortil han efter sin tidligere Livsstilling bedst eigner sig; man vil paa denne Maade ikke alene kunne spare ikke saa lidt — og denne Betragtning maa have en ikke ringe Vægt for Rigsdagen, da Kongeriget jo kommer til at betale 62 pCt. af Herrens Udgifter — men man vil ogsaa kunne staae disse Folk en Lettelse, idet det aabenbart er bekvemmere for dem at udføre en Tjeneste, som de tidligere have udført, end ligesom at træde ind i Gæledet.